

KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUND'S FORMAAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE.

b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT. . . .

c) AT FORBEDRE KVINDERS OG BØRNS KAAR, SÆRLIG AD LOVGIVNINGENS VEJ.

◀ ◀ ◀ ◀ ◀ ◀ UDGIVET AF DANSK KVINDESAMFUND. ▶ ▶ ▶ ▶ ▶ ▶

34. AARG.

30. JUNI 1918.

Nr. 12.

Vor Rigsdag i Aalborg,

den 13.—14. Juni 1918,

En verdenskendt Solskive bærer følgende Indskrift:

„Jeg tæller kun Solskinstimerne“. Disse Ord kunde ogsaa staa over Historien om Dansk Kvindesamfunds Fællesmøder.

Femogtyve Fællesmøder har D. K. nu lagt bag sig, og antagelig har hvert af disse Møder haft sin Byge, som for en Tid formørkede Solen og pustede koldt over Glæden, men saavist som en enkelt Solskinstime ejer en Kraft, der vejer mange Byger op, saa vist er det, vi husker, naar vi ser tilbage, kun Solskinstimerne, de mange, ufor-glemmelige, hvor der gik som en Flod af Kraft og Fryd gennem vore Sind, hvor vi følte os alle løftet højt over Dagliglivets Smaamaal og forenet i en stor Verdensids Tjeneste.

Aalborgmødet havde ogsaa sin Byge, som kom uventet jagende henover en blaa Himmels formørkede og slog ned, men tager vi alle sammen den rette Lære af denne Byge, da vil heller ikke den indgaa som et mørkt Punkt i Fællesmødernes Historie, men der vil komme til at staa over dette Møde, som over alle dets Forgængere Solskivens livsfornyende Ord: „Jeg tæller kun Solskinstimerne“.

Det var ikke mindre end et Vestykke af Aalborgkredsen at fastholde sin Indbydelse til Fællesmødet paa Trods af Krigstidens forøgede Vanskeligheder, og det var en Bedrift at føre Fællesmødet igennem, saaledes som det blev ført igennem ligesaa den Morgen, hvor D. K.s Banner omgivet af sin unge Bannervagt plantedes paa Scenegulvet i Haandævrkerforeningens store Sal, og til det Øjeblik, hvor Kredens 500 festklædte Gæster til Riberhusmarschens Toner tog Plads om de lange blomstersmykkede Borde i samme Sal, der i Løbet af Eftermiddagens Timer var forvandlet fra en Kamp- og Arbejdsplads til en Gildesal. Hvis det er sandt, hvad der er Grund til at tro, at disse Møder fremtidig maa forlægges til *Nyborg Strand*, fordi ingen af vore store Provinsbyer mere tør vove at indkvartere det stadig voksende Antal af Tillidsmænd, saa har Aalborg By paa en værdig og smuk Maade afsluttet de gamle traditionelle Møders Femogtyveaars Række.

Fællesmødet var denne Gang ligesom 1915 i Odense indskrænket til 2 Dage, og da den anden Dags Eftermiddag var beslagnet af Fri-luftsmødet paa Skansen i Nørre-

sundby, var Tiden til Forhandling beklagelig indskrænket. To saa vigtige Punkter som Punkt VIII: *Hvorledes skal D. K. i Fremtiden gøre Kvindevalgretten frugtbringende for Kvindesagen?* og Punkt XII: *Vinterplaner for Kredsen* gav ikke Tillidsmændene den Berigelse, de sikkert har ventet sig. De fik at vide af Indlederen af Punkt VIII, at Fredericiamødets dristige Gaa-paa-Taktik burde afløses af en forsigtig Udenoms-Taktik, de fik at vide, at de skulde skærpe deres Vaaben, men ikke mod hvem, de skulde skærpe dem. Mændene kunde det ikke være, thi de havde, som en Diskussionsdeltager sagde, hyldet enkelte kvindelige Rigsdagsmænd med Blomsterbuketter; Partierne endnu mindre, thi de havde efter Indlederens Mening i de kvindelige Rigsdagsmedlemmer givet Kvinderne meget mere end de fortjente, saa sløje og uinteresserede, de under Valgkampen havde vist sig. Er det da til at undres over, at Tillidsmændene opfattede Situationen saaledes, at den, de skulde vende deres Vaaben imod, var Bladet, som troskyldig var blevet staaende paa Fredericiaskansen og til det sidste havde blæst sit Avancer mod en Trediedel af de folkevalgte Landstingsmandater i den Tro, at det stadig gavde hele den stolte Fredericiaskansen? Og er det til at undres, at Trompeteren,